

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

13. října 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

NÁŠ PROHLUBUJÍCÍ SE VZTAH S PÁNEM

Čtení: 2. Paralipomenon 1-2, Ezechiel 39, Jan 5

Apoštol Jan byl poslední, kdo zaznamenal evangelium, a měl na mysli konkrétní záměr: „*Tato (slova) však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu*“ (**Jan 20:31**). Jan nám vypráví o přibližně čtyřiceti událostech, včetně sedmi znamení, a v jednadvaceti kapitolách devadesátkrát zdůrazňuje důležitost „víry“ a „důvěry“. Nejedná se o prosté opakování za účelem zdůraznění, nýbrž pokaždé je přidáno něco nového. Můžeme to sledovat při našem každodenním čtení v průběhu násle dujících dvou týdnů.

Jan použil řecké slovo – *pisteuo*, které znamená *držet se, důvěřovat, spoléhat se*. Důraz není na tom, v co má člověk věřit, ale na vztahu založeném na víře. Ostatní autoři evangelia si toho byli rovněž vědomi, například **Marek 9:24** uvádí: „*Věřím, pomoz mé nedověře.*“ Rozumíme volání zoufalého otce, čas od času se cítíme zrovna tak. Přiznal, že v případě beznadějného zdravotního stavu jeho syna jeho víra kolísá. Připustíme si, že existují záležitosti tak znepokojující, tak světské, že víra v naší mysli přestává fungovat? Že máme duchovní „slepá místa“, kde mohou silné osobní pocity či předsudky a názory převzaté z našeho prostředí nebo od našich blízkých bránit naší víře? „*Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.*“ Existují situace doma nebo v práci, kdy naše víra není aktivní? Trpíme kvůli hranicím naší víry úzkostí a napětím? Sdílíme všichni učednickou potřebu žádat o víru? „*Dej nám více víry*“ (**Lukáš 17:5**). Příliš často důvěřujeme svému vlastnímu instinktivnímu úsudku, bez prosby v modlitbě. Vzpomeňte si, co bylo řečeno o Šalomounovi: „*duch Hospodinův ho začal ponoukat*“ (**Soudců 13:25**). Znamená to, že sám nežádal Hospodina, ať jej vede? Je náš vztah s Pánem přerušovaný nebo souvislý? Věta „*v modlitbách neustávejte*“ (**1. Tesaloničtým 5:17**) popisuje vztah s Pánem, pro nějž je charakteristické neustálé vědomí jeho přítomnosti a víra v jeho vedení.

V úvodní kapitole nás Jan učí, že síla věřit pochází od Pána (**Jan 1:7**). Ježíš je zdrojem světla (a osvětlení) a skrze něj můžeme „uvěřit“. Právě světlo (**viz verš 9**) dosahuje do končin země (**Izajáš 49:6**) a září i na pohany. Jan rozvádí téma víry ve **verších 11-12**, kde použil dvě různá řecká slova, obě přeložená jako „přijmout“. **Verš 11**: „*Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.*“ V řečtině je zde *parala*, což znamená přijít k někomu. Ježíšovi vlastní krajané k němu bohužel nepřišli (vztah byl odmítnut). **Verš 12**: „*Těm pak, kteří ho přijali...*“ neznamená, že k němu pouze přišli, protože Jan zde použil odlišné řecké slovo: *lambano*, které znamená *přijmout* a naznačuje užší vztah nebo společenství. Přečtěte si prosím důkladně **Jana 6:20-21**. Jan používá ve svém evangeliu slovo *lambano* přibližně 26-krát, přičemž mnohokrát cituje Pána Ježíše a vtahuje nás do stále hlubšího a intenzivnějšího vztahu k němu. Vraťme se k **Janovi 1:12** – „*Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc (privilegium) stát se Božími dětmi*“ – jako přímý důsledek jejich víry v jeho jméno. **Verš 16**: „*Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.*“ Jaký může být bližší vztah než pobývání v plnosti Ježíšova života a díla? Základní požadavek je, že „věříme“: Jan nám to předvede v kapitolách svého evangelia, které právě touto dobou každý den čteme.

Shromažďování raných učedníků to názorně ukazuje: Ondřej se pravděpodobně domníval, že k Ježíšovi přivedl a představil mu svého bratra Šimona, avšak zjistil, že Ježíš jej již zná (**verše 41-42**). Podobně i Filip zavolal Natanaela, zjistil ale, že Ježíš jej již upozoroval a věděl o něm vše (**verše 47-48**). Vztah mezi Pánem a jeho učedníky není lidského původu, není větší volby! Toto setkání má pěkné pokračování – Natanaelova víra začala v Písmech, ale proměnila se, když se poprvé setkal s Ježíšem a slyšel mluvit Syna Božího, krále Izraele; a jeho víra poroste, až uvidí větší věci (**verš 51**). Nejspíše bychom se měli připravit na to, že naše víra poroste, až se slova proroků před našima očima stanou skutečností, a dílo andělů se stane zjevným.

Svatba v Káně byla společenskou událostí, kterou ostatní autoři evangelii nezmiňují, což je překvapující, protože tam došlo k Ježíšovu prvnímu zázraku. Jan zaznamenává, že učedníci byli s Ježíšem méně než týden (**viz Jan 2:1-2**), přesto však byli rovněž pozváni jako hosté. Hostitel pořádající svatební hostinu vztah mezi

Ježíšem a jeho učedníky akceptoval. Snad se jednalo o svatbu jedné z Mariiných příbuzných, neboť Marie tam již byla. Když zjistila, že mají málo vína, okamžitě se obrátila na Ježíše, jako by zodpovědnost za tuto situaci nesla ona. Ježíšovo jemné pokárání zadrželo Marii, která chtěla převzít péči nad činností svého Syna; čas, kdy Ježíš nabídne víno světu svých učedníků, měl teprve přijít. Měli bychom se důkladně zamyslet nad tím, co následovalo! Za Josefovy nepřítomnosti (pravděpodobně již zemřel) Ježíš přinesl stabilitu do nazaretského domu. Byly zde děti, které bylo třeba vychovat, a Marie se pravděpodobně spoléhala na Ježíše, důvěřujíc jeho moudré a laskavé povaze, a obracela se na něj ve chvílích krize. Mariina důvěra k Ježíšovi se vztahovala i na domácí záležitosti. Funguje naše víra i u kuchyňského dřezu a pracovního stolu v každodenním životě? Marie se obrátila na sluhy na slavnosti a sdělila jim své celoživotní přesvědčení: „UDĚLEJTE, COKOLI VÁM NAŘÍDÍ.“ To je typický znak víry: značka kvality vyražená do drahých kovů, očištěná v kamnech života. Nezáleží na tom, jak je to obtížné nebo ponižující – UDĚLEJ TO; nezáleží na tom, jak je to znepokojující nebo nebezpečné – UDĚLEJ TO; spoléhajíc se na Ježíše, předem mu důvěřujíc, uposlechni všeho, co řekne. Marie zde odhalila nejhlubší z láskyplných vztahů, poté co žila s Ježíšem a učila se od něj. Následovala Ježíše na Golgotu, která jí zlomila srdce. S nezloumnou a vítěznou vírou spatřila onen slavný den Pánova zmrtvýchvstání. Ve srovnání s tím zní naplnění nádob vodou užívanou pro rituální omývání, jejich přinesení k tabuli a nalití vody, jako by šlo o víno, jednoduše, avšak ve skutku dokonalé a milující poslušnosti shledáváme, že **jde skutečně o víno**, o nejlepší z vín.

Jan 3 nás představuje Nikodémovi. Je to učitel židů, který ve dne vládne ulicím Jeruzaléma, k setkání s Ježíšem však potřebuje plášť temnoty; tak nesmělá je jeho víra (**verše 11-12**). Ježíš jej vyzval, aby uvěřil tím, že vystoupí na jasné světlo (**viz verše 18-21**). Jeho jméno znamená „Nevinná krev“. Bylo zapotřebí Ježíšova ukřižování, aby jeho víra byla zažehnutá, a aby byl spasen právě včas. Aby nespáčil pouze mrtvé tělo, nýbrž i vzkříšeného Pána, který jej spasil. Ježíš dozajista věděl o překážkách, které stály v cestě jeho víře, o nesmírném odporu ze strany židovské rady, kterému by musel čelit, neboť zná všechna prodlení a úzkosti, které musí naše víra přemoci. Jak trpělivý je Pán, když čeká, až se natáhneme, abychom se chytili jeho ruky!

Jan 4 zaznamenává Ježíšovo setkání se Samařankou a ukazuje, jak víra překonává národní a osobní předsudky (**verš 9**). Židovské a samařské komunity oddělovala staletí nenávisti a nedůvěry (**verše 20-23**). Dokud nás neosvobodí naše víra, nemůžeme „*uctívat v Duchu a v pravdě*“ a být vtaženi do smluvního vztahu s Ním. Proces růstu ve víře vyžaduje naši upřímnost. Pán se nepřestal Samařanky vyptávat ani poté, co jej požádala o životadárnou vodu (**verše 16-17**). Její odpověď byla upřímná, ač stručná (**verš 18**). Ježíš byl také upřímný, věděl o všech jejích životních partnerech. „*Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.*“ Upřímné doznání je nezbytné, aby mohl vztah založený na důvěře růst.

V **Janovi 5:1-4** nacházíme dlouhý popis rybníka nazývaného Bethesda (což znamená příbytek milosti), který měl pět sloupořadí (číslo symbolizující milost). Proč Jan uvádí pověru o andělovi vířícím vodu? (Některé verze jeho evangelia verš 4 zcela vypustily.) Jan ukazuje, jakou moc mají pověry nad většinou lidí. Toto vůbec není příbytek milosti: je zde „*množství nemocných*“, z nichž pouze ten, kdo jako první vstoupí do vody, bude vyléčen. „*Jeden člověk*“, jehož Ježíš oslovil, byl nemocný již 38 let, ale neměl nikoho, kdo by mu pomohl (**verš 7**), ostatní jej vždy předběhli, když se voda zviřila. Jaký to byl příbytek milosti? „*Kdo dřív přijde, ten dřív mele*“ – to je lidská zásada, nikoli Boží. Ježíš je Božím příbytkem milosti pro každého věřícího, který opustí pověry a své místo ve frontě. Zničený člověk poslechl Ježíšova slova a (zjevně bez cizí pomoci) vstal, vzal své lože a chodil. Ježíš jej pak našel v Chrámu (**verš 14**), kde obětoval oběť díkůvzdání. Ani Chrám však nebyl příbytkem milosti: onen muž byl obviněn ze znesvěcování Sabatu. Ježíš jej opět zachraňuje, ukazuje mu Boží milost, a jeho potvrzená víra spočine v Ježíšovi. Když byl v Chrámu, nepochybně slyšel Ježíšovo nádherné učení o jeho Otci, a když Židé **nyin** začali pronásledovat Ježíše, protože znesvětil Sabat, určitě s otevřenou vírou uslyšel, jak Ježíš říká: „*Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.*“ Motivací Pána bylo, že měl možnost pozorovat neustálou aktivitu svého Otce. Stejně jako onen muž z Bethesdy, i my jsme předmětem Ježíšovy pilné práce, a on přišel a nalezl nás. „*Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal*“ (**Jan 6:29**). Když lámeme jeho chléb a pijeme z jeho kalichu, náš fungující vztah s ním se prohlubuje, naše víra se potvrzuje a my se měníme podle jeho přání. Ten, v něhož věříme, jehož se držíme, jemuž důvěřujeme a na něhož se spoléháme, se nám nechává poznat.